

Абстиненція (поезії)

Олег Романенко

Олег Романенко

Абстиненція

***

там тікає і такає годинник
то швидше то повільніше іде
там тікає і такає хвилиник
і ходить за годинником будь-де

і ходять і гуляють по кімнаті
годинник із хвилиником одні
як привиди вночі в порожній хаті
годинник із хвилиником сумні

***

В тебе сукня кольору неба
нічного
та ні місяця ні зірок
чи буває так
щоб нічого?
чи існує насправді
рок?
чи існує насправді лихо?
спитай
у свого вандала
він розкаже тобі
не існує
не існує бо вже
існувало.

***

сторінка
конспекту

мова
англійська
наївні помилки

і спогади

близько
ти тут
поруч мене
наївна
чудова
моя ти царівна
англійської мови

***
якщо до шести
числа диявола
додати одиницю
звичайнісіньку собі одиницю
то вийде сім
число боже

якби ти це знала
то зовсім іншими очима
дивилась би на усіх дияволів

***
І ось мене нема.
Хтось заслав моє ліжко.
За вікном трава.
На вікні —
                    недочитана книжка.

Я тягнув нещасливі білети,
Підтасовані безсоромно.

Я вбив вас у стані афекту,
Ви мене —
холоднокровно.

***

хто ти тепер?
і де мої подарунки?
і де мої фотографії?
як Помпеї, припали пилом?
а вони ж навіть не встигли вицвісти!

хто ти тепер?
скільки разів ти зрізала волосся?
воно валяється долі, як сіно!
і тепер ніхто не зможе
зняти з нього мої відбитки.

хто ти тепер?

***

назви моїм іменем
виведений тобою
вірус
нехай клянуть мене нащадки
коли будуть вірусом точені
пізнають ціну майбутнього
майбутнього недосяжного як ти
зате не знатимуть що минуле
набагато недосяжніше

***

Літнє сонце сідає на пенсію.
Світлі дні просвистіли, як сон.
В гості проситься ця абстиненція —
Пересмажену сильно гарсон
Все несе на підносі нам осінь.

***

Н.К.

так подобається мені на тебе
дивитись
коли ти мерзнеш
така маленька
акуратна і тремтиш
обіймаючи себе за плечі
руки на них ніби собака на сіні

***

дівчина яка завжди ходить лише повз
своїми парфумами
нагадує мені про ту що колись
проходила не повз
а наскрізь

***

Засинаю й чую:
пацюки
на горищі бігають, як коні.
У сон пірнаю, але слухаю-таки,
як сльози сохнуть на подушці і долонях.
І знов питаю:
дні минулі де ті?
В яких світах від мене їх заховано?
А пацюків немає,
бо там поверх —
третій —
будинку п'ятиповерхового.

***

Ти не шукай щастя, дурепо,
не шукай казкового міста:
щастя саме знайде тебе і, зірвавшись із цепу,
схоче загризти.

***

певно хотів ти кинутись із сльозами
і цілувати руки й ноги йому
але забивав у них цвяхи
а ти не води хотів йому подати
а вин кращих з імператорського столу
тому й не знайшов нічого крім оцту
а ти хотів коронувати його
але надіти мав право
тільки вінок з терну
ну а ти
ти просто хотів почепити
табличку йому на хрест
і почепив
ти й досі чіпляєш таблички

***

Господи,
Ви захопили усе небо
і я на Вас трохи сердивсь
не зважайте я був хворим
у мене є довідка
я не вірив у Вас, Господи,
але Ви існуєте не сумнівайтесь
бо ж повинен бути хоча б хтось
до кого можна було би ходити
і дякувати

***

Обоє покинемо місто ми,
обом нам буде не жаль,
та потім —
я знаю, хто їстиме
святий його асфальт.
А дні-вороги —
всі про тебе! —
примушують чомусь іти,
вмикати чотири конфорки
й палити над ними мости.

Хоч ліплені різними тістами,
хоч зшиті із різних пальт,
зате обоє ми їстимемо
рідного міста асфальт.

***

Розчини в повітрі сни свої даремні.
Розчини в повітрі сни свої дарма.
Ти мене не знайдеш у кімнаті темній.
Надто, я кщо там нема мене. Нема.
Виміряй життя , не випусти ні свята.
Порахуй, дитино, скільки тобі свят.
Не рахуй дороги, кожна з них — десята,
А мене обходь у декількадесят.
Все одно цей світ сотворений із вати.
Все одно із мене утече тюрма.
Хто не заховався, я не винуватий.
Я не винуватий, що тебе нема.

***

А вдома і сніг і свята,
І ніч ліхтарями іскриться.
А вдома і сніг і свята!
Заберіть же мене із в'язниці...

А вдома і зелень і цвіт,
І річка моя, що не тоне.
А вдома і зелень і цвіт!
Заберіть же мене з-за кордону...

А вдома пахуче й сосново,
І ранки лежать у росі.
А вдома пахуче й сосново!
Заберіть же мене з небесі...

А вдома засипало листя,
Як дні вже прожиті й не марні.
А вдома засипало листя!
Заберіть же мене із лікарні...

А вдома і сніг і свята,
А вдома святкові петарди.
А вдома і сніг і свята!
Заберіть же мене із ломбарду!

***

Мій кіт за тобою скучив,
У мене нові книжки,
У мене нові шпалери,
Мій кіт за тобою скучив.

У мене нові шпалери,
У мене нове життя,
І тільки одна проблема:
Мій кіт за тобою скучив.

БОЖЕВІЛЬНИЙ
(the message)

Де плюється із неба вода,
Ти урешті натрапиш на мене.
Ми залізем з тобою на дах
І блукатимем поміж антени.

Доблукаєм до краю землі
І потрапим прямісінько в данте.
Там годинник засвітить нулі
І проб'ють нуль годин нам куранти.

***

поетка юна
угледіла крізь два вікна
мене й тебе
таких же юних

юних

а зараз якось тісно мені
жити у її вірші
хоча й приємно
коли одночасно живеш де-небудь іще
до того ж таким щасливим!

***

А.Н.

але ж ти сама не знаєш навіщо
украла у мене Бога
ти украла у мене також і себе
Бога мого і себе до комплекту
подаруєш кому-небудь або ж
придбаєш іще декількох
богів на мого схожих а може
забувши залишиш у роздягальні
медфаку

***

самотня лікарня на околиці
пацієнти тамтешні
радіють
оскільки моляться
підносять угору клешні
стоять усі у дворі
гадають
що будуть вільними
знають що небо
десь угорі

очевидно
пеленгуючи більмами
стрибають вгору
вбік
униз
стрибають вгору
вбік
без тями
і плаче над ними
навколишній ліс
і стогне твердь
під культями

***

Це не біль —
це якось все ніяко.
Пошепки
підлещується дощ.
У дворі помер старий собака,
у дворі
народжується хвощ.

Це не я —
це просто стіни п'яні.
Холодно.
В долонях стигне ртуть.
Найстрашніше,
що не я останній,
тож дозвольте
хоч би першим бути.

Реінкарнаційна ремінісценція
"Археологічної ремінісценції
"Анжелюсу " Мілле" Далі

ми станемо
двома грандіозними храмами

височенними людськими фігурами
з залізобетону і цегли

всередині нас
молитимуться люди

невже і ми були людьми?

нехай собі моляться
на богів чи на вічність
нехай собі моляться
а ми-то знаємо...

***

Це ті, кого скоро не стане.
Це ті, хто живе до загину.
Не плач: їм не стане погано
Тоді, коли я тебе кину.

Що лімфа тектиме із рани,
Що небо штовхатиме в спину,
Змовчи: їм погано не стане
Тоді, коли я тебе кину.

***

Їй схочеться в ліс вересневий,
сховатись від себе й судьби.
Уранці
піти у дерева,
тікаючи в них
по гриби.
Прокинувшись,
вислизне з хати
і піде збирати опеньки.
І дійде.

І стане чекати.
І дуже заплаче,
тихенько.

***

Не виламуй лікті:
все дуже просто.
Наступне побачення ?
в ліфті,
на шостому.

Під'юджує мода.
Я помірного зросту,
але наступний раз ?
на сходах,
на шостому.

У мене фобія
людинолозтва,
тому востаннє ?
у гробі,
на шостому.

***

За що цю весну любити?
Маленькій людині гірко.
Маленькій людині літо
З весною ? як горя мірка.

Недобре у цьому місті
Маленькому чоловіку:
Дерева розпухли листям,
І стало не видно вікон.

Не втопиш біду в лікері!

Маленькій людині гірко!
Їй хочеться в кожні двері,
А надто ? в усі квартирки.

***

Нащо жити двічі?
Не терзай мене.

Хтось за нас закінчить
Наше головне.

Припиняю. Досить.
Попожив сповна.

Хтось за нас доносить
Наші імена.

***

Де твій маестро, скрипко?
Де твій оркестр, скрипко?
Та бачила, що з ними стало?
Де ти в той час була, скрипко?

Де твої руки, скрипко?
Де твої ноги, скрипко?
Петля у тебе на шиї.
Де була твоя голова, скрипко?

***

Коли я написав сикстинку,
коли я кінчив чергову дорогу,
ти пройшлася мимо мого будинку,
ніби не трапилося нічого.
Коли я брехав про Землю папі й іконам,

коли я лежав перетоптаний кінцівками вулиць,
ти пройшлась під моїм балконом,
ніби Земля і не зворухнулась.
І коли я вмирав, прийти було нікому.
Мені не несла ворожка стара свої ліки.
А ти все ходила під моїми вікнами
і все щось хотіла від моїх вікон.

***

пусто сьогодні в твоїм серці пусто
ти місто старе старе місто старе
а знаєш нас сьогодні біль відпусти
і знаєш на сьогодні з нас ніхто не вмере

а то вже на завтра на завтра ранок
на завтра ранок і його голодна мітла
і то вже на завтра захоче вона нас дістане
прийде така собі й вимете все дотла

сьогодні ж скоштуймо смачненького дусту
нехай продере горлянку видере роздере
сховайся й дивись як нас біль відпусти
дивуйся коли сьогодні ніхто не вмере

***

мене часто питають як здогадались
про те що вона померла

а просто її душа
вешталася по місту
стукала
до чужих людей у двері знаючи пароль
і одразу проходила крізь них
і дивилась

на обличчя того хто біжить відчиняти
а коли відчиняли то вона
вже поспішала у інше місце
щоби знову насолодитись
щасливим обличчям

мене часто питають як...

***

А ти ще хто?
Нам не настачиш скрути!
Чого іще подібного не знав я?
Ти не завадиш нам ніяк
почути
моє останнє у житті айлав'ю.
Бо цей мороз —
в оточенні побачень.
Бо в неї вдома осінь на стіні.
Бо я іду.
Іду такий гарячий.
І сніг іде.
І тане на мені.

***

Жаль, що життя дається тільки одно.
Або нехай навіть і дев'ять, як у кішки.
Або нехай і сто. Або ... Все одно
Замало й безлічі плюс іще трішки.
Жодне з життів не влаштовує. Жодне.
— Може, іще по життю?
— Та ні, я пас.
Жити можна скільки завгодно.
Жаль, що вмирати — тільки раз.

***

Ні, я не знав біди,
Я не носив хрести —
Очі не відведи,
Руки не відпусти.

Завтра іду на бій,
Завтра мене не ста...
Не розімкни обійм,
Не заховай вуста.

Погляд останній мій...
Завтра мене кудись...
Тільки не зрозумій,
Тільки не схаменись.

***

але я знав людину він був володар пустелі
навіть не пустелі а просто якоїсь пустки
там не було ні оаз ні нафти і нікого живого
і мертвих також там не було майже тисячу років
а хтось прийшов і загарбав оте його королівство
де не було нікого й нічого чим можна володіти
і так відібрали в нього єдину його владу:
не пускати в свою пустелю ні живих ані мертвих

***

М.С.

Прийшов не він.
Не винний і не злючий.
Прийшла вона.
Тендітна і святая.
Не він за неї кішку не замучив.
Не він за неї вітру не облаяв.
Спитав високий небо у святої:
— Кого ти ждеш?

І хто ти взагалі?
— Чи це не тут,
шукаючи спокою,
ходив великий сонце по землі?

***

душа людини — це паркан
із сотнями написів
маленьких великих різних
але завжди з однаковими словами:
ТУТ БУВ Я

***

І скільки б там на хрести не вішали,
і скільки чого у очах не згасне —
ніхто не звідає щастя більшого,
ніж нещасний.

***

Хлопче, ти ж це несерйозно? Що з тобою?
Яку дзиґу ти проковтнув, яку таблетку?
Учора ти ходив до верби і, обнявшись з вербою,
плакавсь їй,
я вона — тобі
у жилетку.
Хто відповість за твої вцілені у ніщо кіловати?
Якщо очі роззуєш, утіхи не знайдеш, дитино.
Верба не зла, вербі просто плювати,
верба не плаче, її слюзи схожі на слину.

Мертвий

Я живіший за усіх живих.
І тепер це точно, а не може.
Дехто з моїх недругів старих
впізнає мене у перехожих.

Ждіть:

мене у гості занесе —

ні з дзеркал, ні з пам'яті не стерти.

Я прийду

утілений у все:

бо я більше, ніж живий —

я мертвий!

***

Спочатку тебе у сутінь загорне.

Це буде історія зі страхітних оповідок.

Потім тобі стане темно, а далі — чорно...

І лише Бог буде тобі свідок.

Надія — це спроба втечі від суду.

Твоя історія

темніша за будь-який льох.

Тебе будуть судити люди,

а свідчитиме Бог.

***

Моє життя не має означених строків.

Я не прагну ніяких долярів.

Мені шість років.

Я маленька потвора без окулярів.

В моїм коридорі не чути кроків.

Колись я виросту і стану татом,

Але мені шість років,

І життя обертається несподіваним результатом.

Якби у мене була душа, не знав би мороки.

Моя нянька виглядає макакою.

Мені ж бо шість років.

Я плакаю.

***

Сонний дверний дзвінок врешті озветься.

Я відкрию тобі, і ти скажеш: "У мене справа."

Зникне щось у серці, а потім не стане й самого серця.

Того славетного серця, котре у мене справа.

Тільки й зціпити зуби. Мудрість усіх наук
Зібрати в тремтячих обурених кулаках.
Холод — найперше, що не зійде тобі з рук.
Холод — єдине, що залишається у тебе в руках.
Холод — утілення тебе; квінтесенція твого стану.
Ти вкриєшся льодом, якщо піде злива.
А серце моє погляне на тебе і не стане.
Те саме славетне серце, котре у мене зліва.

* * *

Вийшовши в поле, помітиш, що небо скрізь.
Вилиєш кров свою, нехай підростають трави.
Хоча їм не до неба: сьогодні, як і колись,
Вони ласуватимуть улюблену свою страву.
Ляж на холодну траву, відчуй, як небо пече.
Визнач, котрий із твоїх днів був останнім.
Не бійся, кров однакова у всіх, кров не тече.
Кров буває тільки в одному стані.
Врешті, отак і виявиться, що небо — це ти.
Тому твоя кров ніколи тебе не полише:
Кров ніколи не вміла нормально текти,
Кров завжди стояла, текло усе інше.

* * *

Я застав нас посеред яблук, у сивім саду.
Здавалось, ти була не вперше уже королева.

Я нас знайшов, я грозився — я нас знайду,
Коли ми ходитимемо крізь тіні дерев та дерева.

Нехай же будуть гіркими усі отакі дороги!
Віднині і назавжди, віднині й назавше!

Але уголос я нам сказав: "Ідіть собі з Богом..."
Самого себе такою добротою здивувавши.

***

Як тобі вмирається, мій друже?
Кажуть, там у вас уже зима?

Досі ту хворобу не подужав?
Досі йдеш між люди крадькома?

Певно, знову сонця не помітив?
Знову засліпився від прозрінь?

Знову наступив на чийсь квіти?
Знову наступив комусь на тінь?

Пам'ятаєш зорі у калюжах?
Все одно не стало все як слід...

Як тобі вмирається, мій друже?
Як тобі плюється на цей світ?

Самотність з ускладненням

Окрім степів, тут одна лише ніч, ніч без упину.
Здається, наш поїзд у захваті від навколишньої діри.
Цей упертюх віслик зупиняється на три години
Перш ніж простояти як мінімум іще півтори.
Така вже ніч. Навіть небо зупинилось. Небо навіть.
Стоїмо у чотирьох неосяжних степів на розі.
Ніч править своє. А часом і наше править.
Просто бере і зупиняє поїзд на півдорозі.
Треба було купувати якщо не колеса, то хоча б копита.
Зроду б не знали про існування мерзенних колій.
Страшенно хочеться попоїсти і попопити,
А темно взагалі так, що хоч повиколуй.
Але чи хто-небудь із нас здогадається, які ми ниці?

Звинувачувати ніч у відсутності електрики та чаю!
Це неправда, що ніч цікавлять такі дрібниці.
У мене підозра, що вона навіть поїзда не помічає.

* * *

Вина моя вже більше не питання.
Бо істина не тільки у вині.
Тому й здається, ніби не востаннє
Мені так добре, ніби не мені.

Візьми те щастя й кинь його додолу!
Одна вина лиш не буває хибна.
Я щастя мав доволі. Та ніколи —
Коли воно було мені потрібне.

***

чим красивіша радість
зсередини
тим потворніша
вона ззовні
це доля вигнанця коли
помираєш від передозу
панацеї яку так довго шукав
а її ж насправді невичерпно
а вона ж насправді скрізь
а ніхто ж не любить любові чужої
ніхто не любить смерті чужої
тому і своєї

Все те саме

Рушу шукати виходу і пам'ять посію.
Дверей не знайду у жодній стіні.
Вернуся з діагнозом амнезія.
Потішу тих, хто винен мені.
Ім'я згадаю. Згадати б решту...

Або хоч колір її волосся.
Бо фотографії таки брешуть.
А віршів — не збереглося.

***

Вчорашня мрія пішла незримою.
Вчорашня мрія зійшла на атоми.
Воно й не дивно. Кого я втримаю,
Допоки протяг гуля кімнатами?
А я ж борюся. Читаю максими.
Ліплю шпарини своїми тінями.
Вмикаю двері свої на максимум,
Щоб хтось попався хоча б на мінімум...
Ломіться, любі, ліпіться в череду.
Ловіться, милі, хто певен повені.
І навіть ті, в кого все попереду —
У кого руки ще неціловані.
Пройдіть стежинами піднебесними.
Топтав для вас їх — ви ще нескорені.
Землі ж не бійтесь. Усе по-чесному.
Отож заходьте. Пускайте корені.

***

Тому й на серці в нього не шкребе.
Тому й вино у нього пренебесне.
Крім ноти до, він знає ноту бе,
Тому й, бува, сидить, ані шелесне.
А вийде з себе — йде ловити гав.
Це також діло — виловити гаву.
Крім ноти бе, він знає ноту гав,
Тому й, бува, валує без угаву.
Тому й кохає зовсім не її.
Тому й живе, не квилячи, без Неї.
Ми крапки з ним розставили над ї —
Коли не нас любили з усієї.
У нього ні прикутого крила.
У нього ні розкутої провини.
Ніхто його, крім мене, не пола.
Крім мене, він не має половини.

Ми на дахах, на вістрі, на межі,
На помежів'ї Всесвіту із раєм...
Ми одне одному доводимось чужі.
І одне одного не знаємо навзаєм.
Але він друг, він добрий, хоч і злий.
По півдуші повидано на брата.
Насправді, ми з ним друзі нерозлий.
Тому й приходьте, розливайте, нате.

***

Кажуть, ми будем вічними.
Нам такий шлях наврочений.
Ходить кільми магічними
Хлопчик, ніким не хочений.
Завтра піде зигзагами.
Люди ми чи не люди ми?
Станемо завтра магами —
Що з ним робити будемо?
Хто його бачив голого?
Тлінний король одягнений.
Ще раз засяде в голову —
В вічність його затягнемо...
Хаші по ночах місяться.
Місяць і навіженого.
Ждуть після злого місяця
Сонця свого скаженого.
То й не ідемо далі ми.
То й отакої коїмо.
Хлопче, ходи спіралями...
Ситі такою грою ми...
Сонце орбіти змінює.
Сонце вбиває променем.
Всі ми йдемо по лінії,
Всі проминаєм промином.
Хто нас з собою братиме?
Хоч би якою піснею...
Ми ідемо квадратами.
Хлопчик іде і плісніє.

Три бажання

У пам'яті стане розлад.
Ти схочеш не мати меж.
І прийдеш до мене зозла,
і цілуватимеш.

І зійде та пам'ять рання,
і скотиться шкереберть.
Кохання — це три бажання,
які називайте "смерть".

Бо в пам'яті все — ікона.
Конаю на честь твою.
І скажеш мені: виконуй,
і виконаю.

***

Мене нема, мала.
Тебе тим паче.
Ані крила.
Холод собачий.

Кому дати здачі?
показати ушу?
Ще раз тебе не побачу —
правило напишу!

***

Простір іде болотами.
Містом простує мер.
Мухи когось обсотали —
Думають, що помер.

Я, як і личить болеві,
Вкотре у нім ущух.
Завтра підніме голову —
Порозганяє мух.

***

Сім величезних фігур, що стоять одиноко.
Кожна з них на півстоліття перестоїть будь-кого.
Але напис під ними ще більше впадає в око:
"НА ЦЬОМУ МІСЦІ СЕМЕРО ЧЕКАЛИ НА ОДНОГО".
Війною війнуло раптом. Схопило дих.
Вцілієш — згадаєш кожну свою судому.
Війна, як відомо, — діло для молодих...
Поважна причина не йти додому...
А тоді, як вона минула, замарив дим.
Тож і не розбереш, де тут наші, а де тут німці...
Якщо вже не можна стати отим одним,
здобудь собі місце хоча б у сімці.

***

Життя триває.
Любов буває.